

afslutningen af en international aftale iværksatte en undersøgelse af alle arter af atomenergi og alle former for rustning. Den britiske delegerede fremhævede til slut, at øst og vest i realiteten syntes enige i et omfang, der muliggjorde en fælles beslutning.

Iran, Pakistan og Syrien fremsatte forslag om at nedsætte et underudvalg bestående af forsamlingens formand og repræsentanter for Frankrig, De Forenede Stater, Sovjetunionen og Storbritannien til formulering af et fælles forslag. Der blev fremsat forskellige ændringsforslag, hvoraf et norsk forslag, der nærmere definerede underudvalgets arbejde, godkendtes. Man vedtog herefter enstemmigt, at nedsætte underudvalget, som afholdt 10 møder indtil den 10. december, da det afgav sin beretning. Denne faldt i to afsnit, det ene om de forhold, hvorom der var opnået enighed, det andet om de områder, hvor der herskede uenighed. Den britiske repræsentant udtalte i sine kommentarer til beretningen, at der ubestrideligt under underudvalgsforhandlingerne var gjort visse fremskridt, men at man gjorde klogt i ikke at betragte disse med overdreven optimisme, lige så lidt som de burde undervurderes. Sovjetunionens udenrigsminister understregede, at der vedvarende med hensyn til de afgørende problemer var stor forskel på tremagtsforslaget og på Sovjets ændringer, idet Sovjet stadig fastholdt, at det øjeblikkelige forbud mod atomvåben og nedskæring af de væbnede styrker med en trediedel var den eneste logiske og rimelige fremgangsmåde, når man virkelig ville opnå formålet.

Han hævdede, at de tre vestlige magter vel nok i deres forslag sigtede mod de samme mål som Sovjet, men at den foreslåede fremgangsmåde ikke nåede målene. Efter vestmagternes forslag ville man stadig kunne holde liv i kaprustningerne et ubestemt stykke tid fremover. Samtidig indrømmede han dog, at der på adskillige sekundære, men dog ikke uvigtige områder var sket en tilnærmelse mellem repræsentanterne i underudvalget.

Den franske repræsentant var enig med Sovjetunionen i, at der var opnået betyde-

lige fremskridt under underkommissionens arbejde, men hævdede iøvrigt, at forskellen på det afgørende område bestod deri, at de vestlige magter efter de russiske ændringsforslag ville komme til at nedruste på det område, hvor de i øjeblikket havde deres mulige overlegenhed i våben og i styrker, nemlig atomvåbnet, medens Rusland ved forslaget om reduktion med en trediedel af de almindelige væbnede styrker i virkeligheden ville forstærke den overlegenhed, det allerede i dag besad.

I et senere møde blev der forelagt en revideret tekst af tremagtsforslaget. De Forenede Staters repræsentant gennemgik det reviderede forslag og påviste, hvordan det på adskillige punkter imødekom Sovjets indvendinger. I indledningen var bl. a. indføjet en ny paragraf, hvori det klart blev sagt, at De Forenede Nationer ønskede at udvikle et effektivt kollektivt sikkerhedssystem for at opretholde freden. I den operative del havde man i en nyformuleret underparagraf udtrykkelig fastslået, at nedrustningskommissionen skulle være rede til at behandle ethvert muligt forslag eller enhver mulig plan vedrørende kontrol, der måtte blive fremsat, både forsåvidt det drejede sig om almindelige våben og atomenergien. Dette betød, at såfremt Sovjetunionen kom med kontrollforslag, der var bedre end dem, der allerede tidligere var behandlet, og til hvilke et stort flertal i De Forenede Nationer havde sluttet sig, ville man diskutere disse.

Man havde endvidere indføjet en ny paragraf 4, der pålagde kommissionen at formulere planer for skabelsen af et internationalt kontrolorgan. Derved imødekom man i nogen grad Sovjets ønske om, at et sådant organ øjeblikkelig skulle skabes.

Under forhandlingerne havde iøvrigt repræsentanterne for en række mindre lande ordet. Repræsentanten for Syrien fremsatte den tanke, at den foreslåede nedrustningskommission, som alle var enige om at etablere, skulle have så vide beføjelser som muligt, for at stormagterne der frit kunne debattere alle relevante spørgsmål og om muligt nå til enighed.